

РЕШЕНИЕ

№ 22862

гр. София, 03.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 24.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5439** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Х. А. Д.- гражданин на С. срещу Решение №2842/31.03.2025 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. А. Д.- гражданин на С..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при издаването на решението, административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като в него са изложени формални съображения и по същество представляват липса на мотиви, като в хода на производството се е опитал подробно да изясни причините, поради които е напуснал С. и неправилно административният орган е приел, че не е налице основателен страх от преследване, не е налице вътрешен въоръжен конфликт и е нарушена нормата на чл.75,ал.3 от ЗУБ и не са изложени съждения относно сигурността в страната на произход, както и не е изследвана обстановката в територията, от която идва и за информацията, която съществува и ако се завърне ще бъде подложен на преследване, и ноторно известно е, че обстановката в С. е несигурна и нестабилна. Посочва се още, че не е обсъдено обстоятелството, че оспорващият изпитва основателен страх от преследване и се страхува за живота и здравето си. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- Х. А. Д. редовно и своевременно призован се явява и поддържа жалбата на заявените основания с помощта на преводач от арабски език -Д. Т.. Наред с това, жалбата му се поддържа и от адвокат А., определена от САК за процесуален представител

и назначен за такъв от страна на съда.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призован се представлява от юрисконсулт Х. редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призована се представлява от прокурор Яни Костов, който намира жалбата за основателна.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед рег. №6101- ПАМ- 524/17.11.2024 година на Началник ГПУ- Б. е наложена ПАМ“ Връщане до страна на произход“- С. спрямо чужденеца Х. Д. А.- гражданин на С..

На 04.12.2024 година чрез Дирекция“ Миграция“ оспорващият депозирал Молба до ДАБ, с която поискал да му бъде предоставена международна закрила.

Молбата е регистрирана в ДАБ на 04.12.2024 година,

След регистриране на молбата, на 04.12.2024 година оспорващият попълнил Регистрационен лист, в който посочил, че е гражданин на С., етническа принадлежност арабин, по религия мюсюлманин- сунит, без образование, по професия- фермер, неженен и владее арабски език, запознат е с Указанията относно реда за подаване на молби за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, със Списъка на организациите, предоставящи безплатна правна помощ и му снета Евродак дактилоскопна експертиза.

На 26.02.2025 година с оспорващия е проведено интервю в присъствието на преводач от арабски език Н. О., в което той посочил, че няма пречка явлият се преводач да осъществи превода, няма комуникативни пречки, сириец е, неженен е, няма роднини в Европа, напуснал е С. през 2016 година и заминал за Л. заедно със семейството си, останал там до януари месец 2024 година, като 8 години е бил в Л. със семейството си, като първо работил като общи работник, подавал е документи, но няма отговор, като цялото му семейство е в Л., но през месец януари 2024 година се върнал в С., за да си извади документи, но подлежал на казарма и няма да му издадат, докато не служи, останал в С. 20 дини, а след това заминал за Турция нелегално, като бил в [населено място] и останал там до месец 10.2024 година, като заминал за И. и останал там 10 дни, а на 13.11.2024 година влязъл в РБ нелегално с помощта на трафикант, но е бил задържан от полицията, в Л. е подал молба за закрила, но няма отговор, не е осъждан никога, бил е задържан на границата и е бит от кюрдите, не е имал проблеми зарази религията си, не е участвал във военна групировка, в политическа партия или организация, не е посещавал Посолството на С. в РБ, не е ходил на училище по финансови причини, напуснал е С. заради войната и влошената обстановка там, като в селото му имало сражения и е трябвало да се спасят от войната и да избягат, като семейството му не се е връщало в С. от 2016 година, като неговият район е под контрла на К., бил е заплашван с оръжие от негови братовчеди и много с хора са се намесили и са ги разтървали, като става дума чест, завършва с убийство и затова не се връща в С., не е упражнявано спрямо него насилие, има проблеми от семейно – битов характер и ако се съберат заедно с братовчедите му,или те ще го убият или той тях, има напрежение заради две момичета и ако се върне ще бъде убит, като родителите му искали да продължи за Европа – за Х. и той останал тук.

На 19.03.2025 година Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал Становище до Председател на ДАБ към МС, с което предложил на оспорващия да бъде отказано предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут.

На 31.03.2025 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение №2842, с което отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението е връчено на оспорващия на дата 09.05.2025 година и текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства .

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните: Оспореното Решение №2842/31.03.2025 година на Председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Решението е издадено от компетентен орган-това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.48 от ЗУБ е предоставено правото да се произнася по молби за предоставяне на международна закрила.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето М. Т. заема длъжността- Председател на ДАБ към МС.

При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните и материално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа молба за закрила в РБ на дата 04.12.2024, регистрирана на 04.12.2024 година, отправена е Покана за явяване на интервю, попълнил е Регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут

Проведено е интервю от Интервюиращ орган, като административният орган е анализирал бежанската история на оспорващия. Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш., както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, чужденец, търсещ закрила "е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 04.12.2024 година/ регистрирана в ДАБ на 04.12.2024 година/ представлява първа такава като производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила, като в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила,

същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 04.12.2024 година и то лично съгласно разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от арабски език, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно; „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подало молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взела окончателно решение; а „бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС; и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорвания е открито лично дело - разпоредбата на чл.61, ал.2 от ЗУБ . на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.

Неоснователен е доводът на оспорвания, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорвания, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход и с трета сигурна страна. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл.1 , т. 1, буква и от Директивата означава признаването от държава- членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице, „статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на

гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си С. през 2016 година заедно с цялото си семейство заминал за Л., като в началото на месец януари 2024 година се завърнал в С., за да си извади документи, но не успял, защото не е служил, а след това заминал за Турция и там останал до месец ноември 2024 година, като на 13.11.2024 година напуснал Турция и целта му била да стигне до Х., но не е бил заробен и затова е подал молба за закрила, имал е проблеми с братовчеди, от които се страхува, но не е бил заплашван от властите на С..

Обосновано административният орган е приел, че молбата за предоставяне на международна закрила е неоснователна, защото на фона на общата общественостно-политическа и социално-икономическа обстановка в С. той е направил неумел опит да представи бежанска история, ползвайки общоизвестни за страната факти и то само и единствено с цел да получи закрила, като за тази цел е изложил твърдение, че напуснал С. заради войната, заедно с цялото си семейство и се е установил в Л. от 2016 година.

Общата обстановка в С. към момента на напускане на същата от страна на оспорващия не може да обуслови основателен страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година и единствената цел на бежанската история на оспорващия е да придобие международна закрила, като оспорващият не е бил подложен на преследване, нито сочи опасения от преследване, тъй като не сочи конкретно събитие, което е довело до напускането на С., като е взел решението да напусне С. без видима причина, възползвайки се от факта, че в определен период от време на територията на страната му по произход е съществувал вътрешен въоръжен конфликт, характеризиращ се с висока степен на безогледно насилие, че се намира в неблагоприятно външнополитическо отношение и изпитва трудности със спазване на човешките права, не е напуснал С. поради опасения, че ще бъде мобилизиран, още повече, че въпреки обстоятелството, че не е служил в казармата, не е бил мобилизиран или пък е призован да бъде мобилизиран. Действително, отказът за отбиване на военна служба в С. е разгледан в Решение на Съда на Европейския съюз (шести състав) от 19 ноември 2020 г. EZ срещу Bundesrepublik Deutschland, Дело C-238/19. Съдът приема, че в контекст на обща гражданска война, характеризираща се с многократно и системно извършване на военни престъпления или престъпления срещу човечеството чрез използване на наборни военнослужещи, се предполага, че изпълнението на военната служба предполага извършването на такива престъпления от конкретния субект. Ако в тази ситуация той отказва да изпълнява военна служба и именно поради това е преследван, може да е налице основание за закрила. В случая обаче в бежанската история се сочи, че чужденецът не е бил призован към военна служба, а е избягал още през 2016 година с цялото си семейство и заминал в Л.. Вярно е, че към датата на подаване на молбата за закрила в С. е действал Режимът на Б. А., като съгласно Указ на Президента №30/2007 година сирийските младежи могат да плащат такса за освобождаване от задължителна военна служба и да не бъдат призовани отново, като мъжете на възраст от 18 до 42 години, които са пребивавали извън С. също могат да заплатят такса да бъдат освободени от военна служба, като такава възможност е налице и за лицата над 42 години, които не са отбили военната си служба, но също така е вярно, че Режимът на Б. А. падна и на 27 ноември 2024 година Ислямистката групировка „Х. Т. ал Ш.“ започна голяма офанзива в Североизточна С. и на 8 декември 2024 година бунтовниците, водени от HTS навлязоха в Д. и декларираха победа, като в същия ден Президентът Б. А. напусна страната и получи убежище в Русия, а на 29.01.2025 година А. ал Ш., който ръководи страната след падането на режима на А. е назначен за временен президент на С. и Конституцията от 2012 година е суспендирана, а парламентът е разпуснат и представители на бившия сирийски режим продължават да се помиряват с временното правителство, като военния персонал на

бившия режим призован на задължителна служба се явява в Центрове за уреждане на статута в голяма численост, като армията и службите за сигурност са разпуснати. Ден след като завземат властта, бунтовниците обявяват амнистия на всички военни, приети на служба в сирийските въоръжени сили при режима на Б. А. и заявяват, че животът на военните ще бъде в безопасност и няма да бъдат нападани, а решението за амнистия е взето след като стотици наборници и войници от силите на бившия режим се предават по време на сраженията с опозиционните сили или са заловени, докато се опитват да избягат от битки и вонени казарми.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата „бежанец“ е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна, а „статут на бежанец“ е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II, озаглавена „Оценяване на молбите за международна закрила“, определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване, като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът, че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“, освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“ гласи: „Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“. Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция, трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от ЕКПЧ, или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а), а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми: физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са

несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване. Но от проведеното интервю не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец и изложената бежанска история цели да установи преследване, което е само и единствено на защитната теза на оспорващия и историята е твърде противоречива.

Общото твърдение, че е напуснал родината си С., защото там няма живот и сигурност, и заради войната е прието обосновано от административния орган, че не може да се установи, че е напуснал С. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквото и да било заплаха.

С оглед на това, ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че оспорващият е напуснал родината си през 2016 година и се установил в Л., заедно със семейството си, като целта му да си осигури по-добър живот- искал а да отиде в Х., но е бил заловен.

Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в"от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си С. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува

и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал С. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и представената бежанска история по никакъв начин не обуславя предоставянето на международна закрила.

От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия С. от 27.12.2025 година и от 08.05.2025 година от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ към МС е видно че на 2 март 2025 година съгласно изявление на Сирийското президентство новите власти в С. обявяват сформиранието на седемчленен комитет за изготвяне на Конституционна харта за управление на прехода към демокрация, като новите управляващи се съсредоточават върху възстановяването на С. и нейните институции след отстраняването от власт на Б. А. на 8 декември 2024 година, което слага край на продължилото над половин век управление на семейството му и 13 години на опустошителен конфликт, а според Бюлетин на ВКБООН от 6 март считано от 8 декември 2025 година 303 400 сирийци са преминали обратно в С. от съседни държави и 885 294 вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си, като на 13 март 2025 година Временния президент на С. подписа Конституционна декларация обхващаща 5 годишен преходен период, която декларация цели да създаде баланс между общество на сигурност и права, и предвижда абсолютно разделение на властите, като към 08.05.2025 година ВКБООН е изчислил, че от 8.12.2024 година около 481 730 сирийски бежанци са преминали обратно в С., като броят им от началото на годината е над 842 570 души, а по отношение на вътрешното разследване към 8 май 2025 година 1 186 147 милиона вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си, включително 337 868 души, което показва, че много от разселените лица вярват, че е налице цялостно подобрение в ситуацията със сигурността в С., като някои от свързаните със закрилата основни пречки- в това число и продължителната принудителна военна служба, вече не са налице и допринасят за по-голямо чувство за безопасност.

Обстоятелството, че в началото на месец март 2025 година са възникнали отделни сблъсъци в С. и са убити цивилни лица, не може да доведе до извод, че в С. е налице въоръжен конфликт, още повече, че на 9 март е сформирана независима комисия, която да разследва нарушенията срещу цивилни и да идентифицира отговорните към тях, но тази ситуация не е достигнала степен на безогледно насилие с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила само и единствено заради общата ситуация в страната му на произход, като не е установено на основание присъствието си на територията на държавата му произход той да е изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Наред с това, оспорващият е посочил, че в Турция не е бил преследван и не сочи данни да са налице опасения за живота или свободата му поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. По собствено желание е напуснал Турция и не е бил принуждаван да се завърне в С.. От представените справки за Турция се установява, че Законът за чужденците и международната закрила и Регламентът за временна закрила предоставят силна правна рамка за легален престой и достъп до права и услуги за лица, нуждаещи се от международна закрила, включително достъп до образование, здравни грижи и социални услуги, след регистрация пред съответните органи. Властите в страната работят в сътрудничество с ВКБООН.

Турция се явява трета сигурна страна за оспорващия и с оглед разясненията дадени от ВКБООН в Правните съображения относно връщането на лица, търсещи международна закрила от Гърция в Турция, публикувани на сайта на ВКБООН, във връзка с понятията сигурна трета страна и първа страна на убежище съгласно Сътрудничеството между ЕС и Турция в контекста на мерките за миграционната криза. В случая понятието е приложено след направена индивидуална преценка на случая на С. Р. А., който шест години е пребивавал и живял легално в страната и е напуснал по икономически причини, в търсене на по-добър живот. Налице е изискващата се връзка между кандидата и третата страна – Турция, въз основа на която

връщането в тази страна ще бъде основателно. В случая не се касае за транзитно преминаване през Турция, а е налице „смислена“ връзка между жалбоподателя и Турция . Наред с това , член 1 от Турския Регламент за временна закрила и изрично установява, че сирийските граждани, лица без гражданство и бежанци, които са пристигнали в Турция, независимо дали индивидуално или групово или като част от масово движение на хора поради събития, развиващи се в С. отговарят на условията за получаване на временна закрила в Турция. От проведеното интервю е видно, че оспорващият е пребивал на територията на Република Турция от месец януари 2024 година до началото на месец ноември 2024 година, не е бил преследван , не бил принуден да напусне Турция, не е имал проблеми с полицията няма основателни причини да се смята, че няма да бъде допуснат отново на територията на Турция , и че не би бил защитен от властите, ако поиска закрила.

Твърдението на оспорващия, че Турция не представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на ЗУБ не се споделя от настоящия състав. Административният орган няма задължение да събере всички възможни доказателства по преписката, а да събере достатъчно такива, които да мотивират издаденото волеизявление. От страна на оспорващия не са били представени никакви насрещни доказателства в защита на неговата теза. В този смисъл е и Решение № 3508 от 08.04.2021г. по адм.д. № 1331/2021г. на ВАС , както и Решение № 12042 от 25.11.2021г. по адм.д. № 8407/2021г. на ВАС.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото. Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни и посочените от него причини да живее в България, безспорно имат само и единствено личен характер- защото тук има условия за добър живот.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното Решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Х. А. Д.- гражданин на С. срещу Решение №2842/31.03.2025 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. А. Д.- гражданин на С..

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ. Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ:

